

Άρθρο του Ψυχιάτρου και Διδάκτορος του Πανεπιστημίου Α-θηνῶν, Χρίστου Λιάπη,
□
δημοσίευσε, με την ιδιότητά του ως...

Μέλους του Μητρώου Πολιτικῶν Στελεχῶν της Ν.Δ, η Εφημερίδα «Φιλελεύθερος».

Το άρθρο με τίτλο «Περί αγαλμάτων και πολιτικῶν αμαλγαμάτων» έχει ως εξής:

«Πέρασε περίπου ένας μήνας από τη Δευτέρα 23 Απριλίου, όπου στη διάρκεια πορείας διαμαρτυρίας κατά της αμερικανικής πολεμικής εμπλοκής στη Συρία, μέλη του ΠΑΜΕ επιχειρούν να αποκεφαλίσουν και να γκρεμίσουν με σχοινιά το άγαλμα του Αμερικανού Προέδρου Χάρι Τρούμαν.

Από τότε έως τώρα, υπήρξαν και άλλα δείγματα βάνου "αριστερού" ακτιβισμού, αλλά όσα συνέβησαν στο άγαλμα του Τρούμαν είναι τα πιο χαρακτηριστικά. Πρόκειται για ένα κομμάτι του αριστερού χώρου το οποίο συχνά είχε επιχειρήσει να καπηλευτεί πολιτικά ο κ. Τσίπρας, στην προσπάθειά του να αναρριχηθεί στην εξουσία.

Μια προσπάθεια που δεν δίστασε να συγκεράσει, σε ένα ιδιότυπο πολιτικό και ιδεολογικό αμάλγαμα τις παρυφές της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, με τις λαϊκιστικές ακρότητες των ΑΝΕΛ. Τώρα, που έπεσαν οι μάσκες της αριστερόστροφης ευαισθησίας, αποκαλύπτεται ότι εξ αρχής ο μόνος στόχος ήταν η κατάληψη της εξουσίας. Πρέπει να αρχίσουν να εγείρονται προβληματισμοί, σχετικά με την ευθύνη και την ανάγκη επαγρύπνησης του λαού, ως προς την ανοχή

του απέναντι σε ολέθριους ηγέτες και σε εξίσου ολέθριες ξένες επεμβάσεις.

Γιατί, από τα περίεργα πολιτικά αμαλγάματα, τον λογαριασμό, δεν τον πληρώνουν μόνον τα αγάλματα, αλλά –κυρίως- οι πολίτες.

Βλέποντας το μεταλλικό άγαλμα του Τρούμαν, δεμένο με τα σχοινιά του ΠΑΜΕ, ήρθαν στον νου μου αντίστοιχες εικόνες από το καλοκαίρι του 2003, τότε που ο Ιρακινός λαός γκρέμιζε με αντίστοιχους τρόπους τους ανδριάντες του Σαντάμ.

Με το πλήθος να κόβει το μεταλλικό κεφάλι του δικτάτορα και δεμένο με τη θηλιά να αρχίζει να το σέρνει στους δρόμους της Βαγδάτης, αλλοιώνοντας τα σκληρά μεταλλικά χαρακτηριστικά του. Το κομμένο αυτό κεφάλι του ανδριάντα ήταν σαν το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέυ, του οποίου η μορφή δεν άλλαζε ποτέ, όσα χρόνια κι αν περνούσαν, όσο ακόλαστα και αν ζούσε εκείνος. Αντί για αυτόν γερνούσε και παραμορφωνόταν το πορτρέτο του, καταχωνιασμένο σε μια αποθήκη.

Με τον ίδιο τρόπο που παραμορφωνότανε το μεταλλικό πρόσωπο του Ιρακινού ηγέτη, παίρνοντας επάνω του όλες της αμαρτίες, τους βασανισμούς και τις εκτελέσεις του ασύλληπτου –ακόμη τότε- Σαντάμ, όλες τις αμαρτίες των Αμερικανών που οι βόμβες τους σκοτώσανε κι ακρωτηριάσανε παιδιά και όλες τις αμαρτίες ενός λαού που δεν αντιστάθηκε ούτε στον τύραννο ούτε στους Αμερικανούς οι οποίοι επενέβησαν, παρά μόνο λεηλάτησε τα αγάλματα των ίδιων του των μουσείων και τσάκισε, εκ του ασφαλούς και με τη συνδρομή των Αμερικανών, τους ανδριάντες του Χουσεΐν».

Την ίδια ημέρα δημοσίευσης του άρθρου του, η οποία συνέπεσε με τις ημέρες της επίθεσης στον Δήμαρχο Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη, ο Δρ. Λιάπης έδωσε ραδιοφωνική συνέντευξη όπου καταδίκασε απερίφραστα την άνανδρη αυτή επίθεση και κάθε μορφή βίαιης εκδήλωσης της αποδοκιμασίας του κόσμου, κατά πολιτικῶν ανδρών, συμβόλων ή ιδεών, από όποια πλευρά του πολιτικού φάσματος και αν προέρχεται. Ερωτηθείς για την «ψυχολογία του όχλου» αναφέρθηκε στο γνωστό βιβλίο της Χάνα Άρεντ «Η κοινοτυπία του κακού» ("The banality of evil") και στις επισημάνσεις της πως «όσοι διαπράττουν μεγάλα εγκλήματα δεν είναι διεστραμμένα μυαλά που διαμορφώνονται από την πίστη στο κακό, όπως πιστεύουν στερεοτυπικά οι άνθρωποι. Το κακό γεννιέται και αναπτύσσεται μέσα από την αδράνεια και την υποταγή των ανθρώπων· από την αδυναμία τους να

αμφισβητήσουν το σύστημα το οποίο τους μετατρέπει σε υπάκουους ανθρώπους που εναρμονίζονται πειθαρχώντας σε διαταγές».

Τις αποστροφές αυτές, ο Δρ. Λιάπης συνδύασε, μέσα από έναν ζωντανό και ενδιαφέροντα διάλογο με τον Κωνσταντίνο Μπογδάνο, με τη θεωρία των «Ομοκλίτων», του Καθηγητή του στο Πανεπιστήμιο του Tufts, της Βοστώνης και μέντορά του στο ακαδημαϊκό και κλινικό πεδίο της Ψυχιατρικής, στις Η.Π.Α., Νασίρ Γκέμι, ο οποίος, εκτός από κορυφαίος ακαδημαϊκός Ψυχίατρος είναι και πρωτοπόρος στο διεπιστημονικό πεδίο της «Πολιτικής Ψυχιατρικής».